

FILIP TAMÁS

Nem számít

A szigetcsúcs tegnap még nyüzsgött,
mára csendes, a sátrak lebontva mind.
Innen indult vesztes csatába a király,
ki megunván, hogy álmatlan forgolódik,
nem dalost kért, nem is lányt, ki felvidítsa,
se párnásszavú papot, hogy meghallgassa
Isten ígését, hanem filozófust, mert hiába
botladozott könyvek lépcsőin annyi
évet, nem jutott sehova.

Nem számít,
ugrasszák ki az ágyból, siessen, elég
ha egy köpenyt magára kap, nem teszem
szóvá, hogy hanyagul lép királya elé.
De hintó hozza, mert ez az utolsó pillanat,
hogy megtudjam, volt-e értelme bárminek,
amit megéltem. S hogy meglepjem szegényt,
Atyám-nak fogom szólítani, mielőtt
dermesztő válaszáért fejét veszem.

[Tüskés fákat perzsel a nyár]

Mint űrhajósok a felforrósodott
kabinban, kapkodunk levegő után,
a műszerek szerint már nem is
szabadna élnünk.

Alattunk a
város csupa mellékutcából áll,
főtere, mint egy kaszárnyaudvar,
színházai mézárszékek és kocsmák.

Csorog ránk az olvadó nap
pecsétje, a sóhaj intelemnek
hallatszik a szánkából.
Felajánlkozom a folyónak,
térdig belelépek, oly hűs, oly édes.

A nyelvem alatt olvadó kavics
végre engedi, hogy beszéljek.
Ha lenne barlang a közelben, azt
mondanám, innen indultam, a
nőnemű sziklák közül, ahol
tüskés fákat perzsel a nyár.

Látom az ősembert, aki voltam,
elejtett vadat cipel, tüzet gyújt,
imádkozik az első istenhez.
A másik, aki lehettem volna,
éhes és káromkodik, öklét rázza,
pedig istene jobban szereti
őt, mint saját magát.